Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 14. decembra 2017 *

„Javni uslužbenci – Uradniki – Zaposlovanje – Razpis natečaja EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Zdravniki za lokacijo Luxembourg – Nepripustitev k preizkusom v ocenjevalnem centru – Omejitev izbire drugega jezika na omejeno število uradnih jezikov Unije – Ugovor nezakonitosti – Očitna napaka pri presoji – Odgovornost – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-609/16,

PB, ki jo zastopa M. Velardo, odvetnica,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata G. Gattinara in L. Radu Bouyon, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti odločbe natečajne komisije EPSO/AD/309/15 (AD11) – Zdravniki za lokaciji Luxembourg in Ispra (Področje: Zdravniki Luxembourg) z dne 28. septembra 2015, da se tožeča stranka ne pripusti k izbirnim preizkusom, organiziranim v ocenjevalnem centru Evropskega urada za izbor osebja (EPSO), po eni strani in za povračilo škode, ki jo je domnevno utrpela tožeča stranka, po drugi strani,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Gervasoni (poročevalec), predsednik senata, L. Madise in R. da Silva Passos, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka je 7. julija 2015 vložila prijavo na natečaj EPSO/AD/309/15 (AD 11) (v nadaljevanju: natečaj), natečaj na podlagi kvalifikacij in preizkusov, organiziran zaradi oblikovanja rezervnega seznama zaradi zaposlitve uradnih zdravnikov za Evropsko komisijo v Luxembourgu (Luksemburg).

* Jezik postopka: francoščina.

2 V razpisu natečaja, objavljenem v Uradnem listu Evropske unije z dne 4. junija 2015 (UL 2015, C 183 A, str. 1, v nadaljevanju: razpis natečaja), je bilo za pripustitev k natečaju zahtevano zlasti:

„– Zaključen vsaj štiriletni univerzitetni študij medicine, potrjen z diplomo, priznano v eni od držav članic Evropske unije,

in

– specialistični izpit, opravljen po zgoraj navedeni diplomi.

[…]

– Vsaj 12 let delovnih izkušenj (pridobljenih po diplomi iz medicine) na enem ali več od naslednjih povezanih področij: […] medicina dela, družinska medicina, interna medicina, tropska medicina, ergonomija, zdravstveni nadzor odsotnosti zaradi bolezni, javno zdravje, psihiatrija, urgentna medicina (samo za Ispro) ali varstvo pred sevanji“.

3 V Prilogi I k razpisu natečaja je bilo navedeno, da bodo uspešni kandidati kot upravni uslužbenci zadolženi za opravljanje nalog, ki se zahtevajo od uradnega zdravnika institucije, kot so:

– zdravniški pregledi uslužbencev in kandidatov,

– pregledi in svetovanje v zvezi z zdravjem na delovnem mestu,

– zdravniška mnenja za potrebe administracije,

– zdravstveni nadzor odsotnosti zaradi bolezni,

– kampanje za promocijo zdravja,

– varstvo pred sevanji,

– sodelovanje v delu različnih forumov (zdravje in varnost pri delu,, invalidnost, medinstitucionalni zdravniški kolegij),

– vodenje ekipe,

– vzdrževanje stikov z zunanjimi zdravniki in bolnišnicami na področju specializacije posameznega zdravnika,

– vodenje upravnih zadev in postopkov.

4 V Prilogi III k razpisu natečaja, naslovljeni „Merila za izbor“, je bilo za lokacijo Luxembourg določeno, da bo komisija pri izboru na podlagi kvalifikacij v prvi fazi natečaja upoštevala zlasti ta merila:

– vsaj pet let tekočih delovnih izkušenj na področju medicine dela;

– vsaj tri leta delovnih izkušenj na področju zdravstvenega nadzora odsotnosti zaradi bolezni;

– vsaj tri leta delovnih izkušenj na področju družinske medicine;

– vsaj tri leta delovnih izkušenj na področju varstva pred sevanji;

– vsaj tri leta delovnih izkušenj na področju interne medicine;

– vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju ergonomije;

– vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju javnega zdravja;

– vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju psihiatrije;

– vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju tropske medicine;

– delovne izkušnje z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva;

– delovne izkušnje z vodenjem zdravstvene ekipe;

– vsaj tri leta delovnih izkušenj v mednarodnem ali večkulturnem okolju na enem od teh področij: medicina dela, družinska medicina, interna medicina, tropska medicina, ergonomija, zdravstveni nadzor odsotnosti zaradi bolezni, javno zdravje, psihiatrija ali varstvo pred sevanji;

– dokazano znanje angleščine ali francoščine (najnižja zahtevana stopnja: B2 skupnega evropskega referenčnega okvira za jezike);

– dokazano znanje enega ali več od teh jezikov: nizozemščine ali nemščine za (najnižja zahtevana stopnja: B2 skupnega evropskega referenčnega okvira za jezike).

5 V razpisu natečaja je bilo pojasnjeno, da bo izbor na podlagi kvalifikacij opravljen na podlagi informacij, ki jih bodo kandidati navedli v prijavi pod zavihkom „Preverjanje dodatnih sposobnosti“, in da bo komisija za vsako merilo za izbor določila ponder (od 1 do 3), ki bo odražal pomembnost posameznega merila, za vsak odgovor kandidatov od 0 do 4 točke, seštevek točk pa bo omogočil opredelitev kandidatov, katerih profil najbolj ustreza nalogam iz razpisa.

6 V razpisu natečaja je pod naslovom „Pogoji za pripustitev k natečaju“ pod naslovom „Posebni pogoji: jeziki“ kot pogoj za pripustitev k natečaju zahtevano po eni strani za glavni jezik (1. jezik) znanje enega izmed 24 uradnih jezikov Unije vsaj na stopnji C1, po drugi strani pa za drugi jezik (2. jezik) znanje nemščine, angleščine ali francoščine vsaj na stopnji B2, pri čemer ta drugi jezik ne sme biti isti kot prvi jezik. Pod istim naslovom je bilo navedeno, da mora biti drugi izbrani jezik nemščina, angleščina ali francoščina in da morajo biti v interesu službe novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo ter se pri vsakdanjem delu učinkovito sporazumevati v vsaj enem od teh jezikov, ki so glavni delovni jeziki institucij Unije.

7 Iz prijave je razvidno, da je tožeča stranka, grška državljanka, kot glavni jezik izbrala grščino, ki je tudi njen materni jezik, kot drugi jezik pa nemščino, ki jo je uporabila za sestavo prijave in za katero je navedla, da jo obvlada na isti stopnji kot grščino, torej „C2 usposobljeni uporabnik“.

8 EPSO je tožečo stranko z dopisom z dne 23. septembra 2015 obvestil, da izpolnjuje pogoje za pripustitev in da se ji dovoljuje pristopiti k naslednji fazi razpisa, ki se nanaša na izbor na podlagi kvalifikacij, to je k „preverjanju dodatnih sposobnosti“.

9 Tožeča stranka je bila z odločbo z dne 28. septembra 2015 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) obveščena, da je komisija temeljito pregledala njene odgovore na vprašanja v rubriki „preverjanje dodatnih sposobnosti“ in da ji je dodelila oceno 15 točk, kar ni dovolj za to, da bi jo povabili v ocenjevalni center, ker je zahtevani najnižji prag za pripustitev k preizkusom v ocenjevalnem centru 18 točk.

10 Tožeča stranka je 2. oktobra 2015 vložila zahtevo za ponovni preizkus odločbe.

11 Tožeča stranka je 23. decembra 2015 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) vložila pritožbo. V tej pritožbi je izpodbijala število točk, ki ji jih je dodelila komisija za njene odgovore na štiri vprašanja v okviru „preverjanja dodatnih sposobnosti“ glede meril delovnih izkušenj v interni medicini, pri vodenju upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva, pri vodenju zdravstvene ekipe ter izkušenj v mednarodnem ali večkulturnem okolju. Prav tako je oporekala dejstvu, da prijave ni smela sestaviti v svojem maternem jeziku, grščini.

12 EPSO je z dopisom z dne 1. februarja 2016 zavrnil zahtevo za ponovni preizkus odločbe in obvestil tožečo stranko, da je komisija potrdila svojo odločitev, da je ne uvrsti na seznam kandidatov, povabljenih v ocenjevalni center.

13 Organ za imenovanja je z dopisom z dne 25. aprila 2016 obvestil tožečo stranko, da je bila njena pritožba zavrnjena (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi pritožbe). S tem dopisom je bila tožeča stranka obveščena, da zunaj trimesečnega pritožbenega roka ni upravičena izpodbijati jezikovne ureditve svoje prijave, določene z razpisom natečaja, in da komisija ni storila očitne napake pri presoji odgovorov na vprašanja iz „preverjanja dodatnih sposobnosti“.

Postopek in predlogi strank

14 Tožeča stranka je 4. avgusta 2016 v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence Evropske unije vložila to tožbo, ki je bila najprej vpisana pod številko F-39/16. V skladu s členom 3 Uredbe (EU, Euratom) 2016/1192 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o prenosu pristojnosti za odločanje o sporih med Evropsko unijo in njenimi uslužbenci na prvi stopnji na Splošno sodišče (UL 2016, L 200, str. 137) je bila obravnavana zadeva prenesena na Splošno sodišče v stanju, v kakršnem je bila 31. avgusta 2016. Evidentirana je bila pod številko T-609/16 in dodeljena devetemu senatu.

15 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razglasi za nično;

– Komisiji naloži plačilo odškodnine v znesku 10.000 EUR za nepremoženjsko škodo, ki je nastala tožeči stranki;

– Komisiji naloži plačilo stroškov postopka.

16 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlogi za razglasitev ničnosti

17 Tožeča stranka v podporo svojim predlogom, usmerjenim zoper izpodbijano odločbo, navaja dva tožbena razloga.

18 V prvem razlogu se sklicuje na to, da je na podlagi člena 277 PDEU razpis natečaja glede na člen 2 Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 3), kakor je bila spremenjena, ter

glede na načeli enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije, kot izhajata iz člena 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in člena 1d Kadrovskih predpisov, nezakonit. Sklicuje se predvsem na sodbe Splošnega sodišča, ki so porodile dvom o zakonitosti razpisov natečaja, v katerih so bili – tako kot v obravnavanem sporu – jeziki za komuniciranje med kandidati in EPSO omejeni na nemščino, angleščino in francoščino (sodbe z dne 24. septembra 2015, Italija in Španija/Komisija, T-124/13 in T-191/13, EU:T:2015:690, točka 60; z dne 17. decembra 2015, Italija/Komisija, T-295/13, neobjavljena, EU:T:2015:997, točka 100; z dne 17. decembra 2015, Italija/Komisija, T-275/13, neobjavljena, EU:T:2015:1000, točka 44, in z dne 17. decembra 2015, Italija/Komisija, T-510/13, neobjavljena, EU:T:2015:1001, točka 50).

19 V drugem razlogu navaja očitne napake pri presoji, ki naj bi jih storila komisija pri presoji njenih odgovorov na vprašanja 5a-5b, 10a-10b, 11a-11b in 12a-12b iz zavihka „Preverjanje dodatnih sposobnosti“ v njeni prijavi.

Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti v zvezi z razpisom natečaja

20 Tožeča stranka ugovarja trditvi iz odločbe o zavrnitvi pritožbe, v skladu s katero naj bi bilo treba izpodbijanje jezikovne ureditve v natečaju razglasiti za nedopustno, saj naj bi bilo usmerjeno neposredno zoper razpis natečaja, in ker naj bi trimesečni rok za pritožbo zoper ta razpis na datum vložitve pritožbe, to je 23. decembra 2015, potekel.

21 Trdi namreč, da se nezakonitost razpisa natečaja v obravnavani zadevi zatrjuje z ugovorom v podporo njeni pritožbi zoper izpodbijano odločbo. Trdi, da ima interes za uveljavljanje ugovora nezakonitosti zoper jezikovno ureditev, določeno z razpisom natečaja, ker je možnost za doseganje najboljših ocen na preizkusih višja, če se ti preizkusi opravljajo v maternem jeziku kandidata ali jeziku, ki ga ta prav tako obvlada. Tožeča stranka dodaja, da je imela interes za izpodbijanje razpisa natečaja šele od izpodbijane odločbe, ki je povzročila zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na njene interese ter spremenijo njen pravni položaj.

22 Nazadnje, poudarja – in se pri tem sklicuje zlasti na sodbo z dne 16. septembra 2013, Glantenay in drugi/Komisija (F-23/12 in F-30/12, EU:F:2013:127, točka 65) – da se z njeno pritožbo izpodbijajo pravila za organizacijo natečaja glede faze „preverjanja dodatnih sposobnosti“, kot so opisana v razpisu natečaja, in da je v zvezi s tem odločba komisije individualizirala njen pravni položaj in ji omogočila, da je z gotovostjo spoznala, kako in koliko so prizadeti njeni posamezni interesi. Tožeča stranka tako sklepa, da obstaja v obravnavani zadevi tesna povezava med izpodbijano odločbo in nezakonitostjo navedenih pravil za organizacijo, ki se nanašajo na „preverjanje dodatnih sposobnosti“.

23 Komisija meni, da je tožbeni razlog v celoti nedopusten. Ugovor nezakonitosti, ki ga uveljavlja tožeča stranka, bi bilo namreč treba šteti za neposredno izpodbijanje Priloge II k razpisu natečaja, kar je izpodbijanje, ki je neodvisno od vseh odločitev komisije v zvezi s tožečo stranko med natečajnim postopkom. Vendar naj tožeča stranka ne bi pravočasno izpodbijala razpisa natečaja ali vložila pritožbe zoper njega.

24 Poleg tega Komisija trdi, da mora, da bi bil ugovor nezakonitosti zoper razpis natečaja dopusten, kandidat vsekakor dokazati obstoj tesne povezave med domnevno nezakonitostjo razpisa natečaja in odločbo o nepripustitvi. Taka povezava naj v obravnavani zadevi ne bi obstajala, ker jezikovna ureditev natečaja, ki ji oporeka tožeča stranka, ne temelji na izpodbijani odločbi, ampak na razpisu natečaja. Pritožbo bi bilo treba analizirati, kot da je uperjena zoper razpis natečaja, in jo, tako prekvalificirano, razglasiti na nedopustno zaradi poteka roka za vložitev pritožbe zoper ta razpis.

25 V zvezi s tem je treba preučiti, ali je tožeča stranka pravilno izpodbijala določbe o jezikovni ureditve razpisa natečaja.

26 V skladu z ustaljeno sodno prakso lahko v okviru postopka zaposlovanja, ki je zapleten upravni postopek, sestavljen iz več povezanih odločitev, kandidat na natečaju ob vložitvi pritožbe zoper poznejši akt zatrjuje nepravilnost prejšnjih aktov, ki so z njim tesno povezani (glej v tem smislu sodbo z dne 11. avgusta 1995, Komisija/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, točka 17 in navedena sodna praksa), in se sklicuje predvsem na nezakonitost razpisa natečaja, na podlagi katerega je bil sprejet zadevni akt (glej v tem smislu sodbo z dne 5. decembra 2012, BA/Komisija, F-29/11, EU:F:2012:172, točka 39 in navedena sodna praksa).

27 Dejstvo, da razpis natečaja ni bil izpodbijan v roku, tožeči stranki ne preprečuje, da se sklicuje na nepravilnosti, do katerih je prišlo med natečajem, in to celo v primeru, da je te nepravilnosti mogoče najti v besedilu razpisa natečaja (glej sodbo z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 40 in navedena sodna praksa). Tako kot pravilno trdi tožeča stranka, sklicujoč se na sodbi z dne 13. decembra 2012, Honnefelder/Komisija (F-42/11, EU:F:2012:196, točka 36), in z dne 16. septembra 2013, Glantenay in drugi/Komisija (F-23/12 in F-30/12, EU:F:2013:127, točka 65), ima namreč tožeča stranka pravico sklicevati se na pravila za organizacijo natečaja ob vložitvi pritožbe zoper posamično odločbo o zavrnitvi njene pritožbe, ne da bi ji bilo mogoče očitati, da ni vložila pritožbe ali drugega pravnega sredstva v rokih zoper odločbo o določitvi pravil za organizacijo natečaja (glej v tem smislu sodbo z dne 11. avgusta 1995, Komisija/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, točke od 17 do 19).

28 Natančneje, kadar se tožbeni razlog v zvezi z nezakonitostjo razpisa javnega natečaja, ki se ni pravočasno izpodbijal, nanaša na obrazložitev posamične izpodbijane odločbe, se tožba v skladu s sodno prakso sprejme kot dopustna. Kandidatu na natečaju namreč ni mogoče odvzeti pravice, da v vseh teh elementih, vključno s tistimi, ki so bili opredeljeni v razpisu natečaja, izpodbija utemeljenost posamične odločbe v zvezi njim ob upoštevanju pogojev, določenih v tem razpisu, saj le odločba, ki izpolnjuje te pogoje, vpliva na njegov pravni položaj in mu omogoča, da se z gotovostjo seznani, kako in koliko so prizadeti njegovi posamezni interesi (glej sodbo z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 41 in navedena sodna praksa).

29 Če pa ne obstaja tesna povezava med samo obrazložitvijo izpodbijane odločbe in tožbenim razlogom, ki se nanaša na nezakonitost razpisa natečaja, ki ni bil pravočasno izpodbijan, je treba ta razlog razglasiti za nedopusten na podlagi pravil javnega reda o roku za vložitev pravnih sredstev, od katerih v takem primeru ni mogoče odstopati, ne da bi se škodovalo načelu pravne varnosti (sodba z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 42; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 26. oktobra 2004, Falcone/Komisija, T-207/02, EU:T:2004:315, točka 22).

30 Na podlagi teh premislekov je treba ugotoviti, ali v obravnavani zadevi obstaja tesna povezava med obrazložitvijo izpodbijane odločbe in tožbenim razlogom, ki se nanaša na nezakonitost določbe iz razpisa natečaja o jezikovni ureditvi.

31 V zvezi s tem je treba spomniti, da je bilo v razpisu natečaja pod naslovom „Pogoji za pripustitev k natečaju“ pod naslovom „Posebni pogoji: jeziki“ kot pogoj za pripustitev k natečaju zahtevano po eni strani za prvi jezik znanje enega izmed 24 uradnih jezikov Unije vsaj na stopnji C1, po drugi strani pa za drugi jezik znanje nemščine, angleščine ali francoščine vsaj na stopnji B2, pri čemer ta drugi jezik ne sme biti isti kot prvi jezik. Poleg tega je bilo pod istim naslovom navedeno, da „mora biti drugi izbrani jezik nemščina, angleščina ali francoščina“. V Prilogi II k razpisu natečaja je bilo navedeno, da so ti jeziki glavni delovni jeziki institucij Unije in da morajo biti v interesu službe novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo ter se učinkovito sporazumevati v vsaj enem od teh jezikov pri vsakdanjem delu. V razpisu natečaja je bila v isti prilogi omenjena sodba z dne 27. novembra 2012, Italija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752), in je bilo pojasnjeno, da mora biti prijava sestavljena v enem od teh jezikov. Poleg tega je bilo v isti prilogi pojasnjeno, da mora biti jezik za komuniciranje med kandidati in institucijo, vključno z jezikom prijave, nemščina, angleščina ali francoščina.

32 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da izpodbijana odločba sploh ni utemeljena z elementi, povezanimi z jezikovno ureditvijo natečaja, ampak zgolj z nezadostnim številom točk, dodeljenih za odgovore tožeče stranke v zavihku „Preverjanje dodatnih sposobnosti“, v zvezi z njenimi delovnimi izkušnjami s področja natečaja.

33 Sklicevanje na točko 38 sodbe z dne 2. julija 2014, Da Cunha Almeida/Komisija (F-5/13, EU:F:2014:176), v tem pogledu ni upoštevno. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je namreč tožeča stranka imela interes za uveljavljanje ugovora nezakonitosti zoper jezikovno ureditev, določeno z razpisom natečaja, ker naj bi bila možnost za doseganje najboljših ocen na preizkusih višja, če se preizkusi opravljajo v maternem jeziku kandidata ali jeziku, ki ga ta prav tako obvlada. Tožeča stranka je zlasti izpodbijala nezadostno oceno na testu verbalnih sposobnosti, ki ga je opravljala v svojem drugem jeziku. Splošno sodišče je tako štelo, da je jezikovna ureditev natečaja diskriminatorna, ker je Komisija dala prednost kandidatom z boljšim znanjem enega od treh jezikov, ki jih je bilo mogoče izbrati kot drugi jezik, pred drugimi kandidati, ki so sicer imeli jezikovna znanja, zahtevana s Kadrovskimi predpisi, katerih znanje enega od jezikov natečaja pa je bilo slabše kot pri prvi kategoriji kandidatov.

34 V obravnavani zadevi pa drugače kot v zadevi iz točke 33 zgoraj iz listin v spisu ni razvidno, da zavrnitev prijave tožeče stranke izhaja – pa čeprav le delno – iz nezadostnega obvladovanja nemščine, torej jezika, ki ga je med zgoraj navedenimi tremi jeziki izbrala za sestavo svoje prijave.

35 Po eni strani tožeča stranka ne trdi, da je imela težave pri sestavi svoje prijave v nemščini ali da je oceno 15 točk prejela zaradi težav pri izpolnjevanju v tem jeziku. Omejila se je na trditev, da je praviloma kandidat, ki ne more izbirati jezika, v katerem bo sestavil prijavo, in je kot sama primoran uporabiti drug jezik od svojega maternega jezika, nujno diskriminiran v primerjavi s kandidati, ki lahko svobodno izberejo enega od treh jezikov iz razpisa natečaja. Ne navaja, v čem naj bi bila s tem, da je prijavo sestavila v nemščini, kaznovana, in navaja zgolj, da ni mogoče izključiti, da je bila očitna napaka komisije pri presoji posledica tega, da je morala prijavo sestaviti v nemščini. Komisija glede tega vprašanja upravičeno poudarja, da tožeča stranka na nobeni točki ni predstavila konkretnih dokazov v podporo temu, da bi, če bi prijavo sestavila v grščini, imela možnost, da bi jo povabili k preizkusom v ocenjevalni center.

36 Po drugi strani je iz prijave tožeče stranke in zlasti iz zavihka „Znanje jezikov“ v prijavi razvidno, da je bilo navedeno zelo visoko znanje nemščine, namreč stopnja C2, kar ustreza „usposobljenemu uporabniku“. Tožeča stranka je tako sama priznala, da odlično obvlada nemščino. Komisija prav tako navaja, pri čemer se ji ne oporeka, da je tožeča stranka univerzitetni študij opravila v Nemčiji in je v tej državi delala več kot 14 let. Zato je treba zavrniti argument tožeče stranke, da bi lahko bila zavrnitev njene prijave posledica tega, da je za sestavo prijave v skladu s Prilogo II k razpisu natečaja uporabila nemščino, angleščino ali francoščino.

37 Zato je treba v skladu z načeli iz sodne prakse, navedene v točkah od 26 do 29 zgoraj, skleniti, da ne obstaja tesna povezava med zatrjevano nezakonitostjo razpisa natečaja in obrazložitvijo izpodbijane odločbe.

38 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog razglasiti za nedopusten.

Drugi tožbeni razlog: očitne napake, ki naj bi jih pri presoji naredila natečajna komisija

39 Tožeča stranka v bistvu trdi, da so točke, ki ji jih je natečajna komisija dodelila v okviru „preverjanja dodatnih sposobnosti“, očitno napačne in da bi, če bi komisija pravilno upoštevala njene izkušnje in kvalifikacije, z lahkoto dosegla 18 točk, potrebnih za pripustitev k opravljanju preizkusov v ocenjevalnem centru.

40 Natančneje, iz pisanj tožeče stranke je razvidno, da drugi tožbeni razlog obsega štiri očitke, od katerih se prvi nanaša na neupoštevanje izkušenj tožeče stranke na področju interne medicine, drugi na neupoštevanje izkušenj tožeče stranke z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva, tretji na neupoštevanje izkušenj tožeče stranke pri vodenju zdravstvene ekipe in, nazadnje, četrti na neupoštevanje izkušenj tožeče stranke v mednarodnem ali večkulturnem okolju.

41 Komisija v glavnem trdi, da je mogoče, ker imajo natečajne komisije široko polje proste presoje, šteti, da njihove presoje vsebujejo očitno napako, zgolj če dokazi, ki jih predloži tožeča stranka, zadostujejo, da se presoja ne zdi verjetna. Tožeča stranka pa naj bi navedla zgolj svoja osebna prepričanja glede tega, kako bi bilo treba presojati njene kvalifikacije, kar ne more biti zadosten dokaz.

42 Najprej je treba spomniti, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso natečajna komisija preveriti, da imajo kandidati znanja in delovne izkušnje, potrebne za naloge, povezane z delovnim mestom, za katerega kandidirajo, navedene v zadevnem razpisu natečaja. Opraviti mora tudi primerjalni preizkus znanja in usposobljenosti kandidatov za izbiro najprimernejših za naloge, ki jih bo treba opravljati (glej sodbo z dne 24. aprila 2013, BX/Komisija, F-88/11, EU:F:2013:51, točka 39 in navedena sodna praksa).

43 V tem okviru mora natečajna komisija zagotoviti, da je presoja vseh kandidatov opravljena v pogojih enakosti in objektivnosti, pri čemer je pomembno, da so merila ocenjevanja enotna in da se za vse kandidate uporabijo skladno (sodba z dne 22. septembra 2015, Gioria/Komisija, F-82/14, EU:F:2015:108, točka 50).

44 V zvezi s tem ima natečajna komisija diskrecijsko pravico pri presoji predhodnih delovnih izkušenj kandidatov, in to tako glede njihove narave in trajanja kot bolj ali manj tesne povezave z zahtevami delovnega mesta, za katerega se kandidira (sodbe z dne 21. novembra 2000, Carrasco Benítez/Komisija, T-214/99, EU:T:2000:272, točka 70; z dne 28. novembra 2002, Pujals Gomis/Komisija, T-332/01, EU:T:2002:289, točka 40, in z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 65).

45 Poleg tega je treba poudariti, da se mora Splošno sodišče pri presoji predhodnih delovnih izkušenj kandidatov omejiti na preverjanje, da natečajna komisija pri izvajanju diskrecijske pravice ni naredila očitne napake (glej v tem smislu sodbi z dne 13. decembra 1990, Gonzalez Holguera/Parlament, T-115/89, EU:T:1990:84, točka 54, in z dne 11. februarja 1999, Mertens/Komisija, T-244/97, EU:T:1999:27, točka 44), zaradi katere odločitev komisije ne bi bila verjetna (sodba z dne 24. aprila 2013, Demeneix/Komisija, F-96/12, EU:F:2013:52, točka 45).

46 Poudariti je treba tudi, da mora v skladu s sodno prakso (glej v tem smislu sodbi z dne 20. junija 1990, Burban/Parlament, T-133/89, EU:T:1990:36, točke od 31 do 34, in z dne 28. novembra 2002, Pujals Gomis/Komisija, T-332/01, EU:T:2002:289, točke od 41 do 44) tožeča stranka natečajni komisiji dostaviti vse podatke in dokumente, za katere meni, da bodo slednji lahko koristili pri presoji njene prijave.

47 Tako so bili v obravnavani zadevi kandidati v točki 1.3 Splošnih pravil za javne natečaje (UL 2015, C 70 A, str. 1, v nadaljevanju: Splošna pravila) opozorjeni na dejstvo, da morajo v dokaz izpolnjevanja zahtevanih delovnih izkušenj predložiti dokazila, v katerih so navedeni zlasti datumi začetka in konca dela ter vrsta opravljanih nalog. Poleg tega je bilo na podlagi iste točke 1.3 razpisa natečaja v zvezi s posebnimi pogoji za natečaje za specializirane profile natančneje navedeno, da morajo biti študij, usposabljanja, pripravništva, obdobja prakse, raziskovalne naloge in delovne izkušnje v prijavi natančno opisani, spremljati pa jih morajo ustrezna dokazila. V točkah 2.1.4 in 2.1.7 Splošnih pravil je bilo od kandidatov – da se natečajni komisiji omogoči preverjanje ujemanja med pogoji iz razpisa natečaja in njihovimi kvalifikacijami – zahtevano, da vključijo ustrezne podatke o svojih diplomah, delovnih izkušnjah, razlogih za prijavo in znanju jezikov Unije ter da prijavi priložijo dokazila.

48 V skladu z ustaljeno sodno prakso je komisija zaradi presoje delovnih izkušenj kandidata v primerjavi z zahtevami iz natečaja dolžna upoštevati le navedbe in dokumente, ki jih je kandidat predložil v podporo svoji prijavi. Nikakor ni dolžna kandidata pozvati k predložitvi dodatnih dokumentov (sodbi z dne 16. septembra 1998, Jouhki/Komisija, T-215/97, EU:T:1998:219, točka 58, in z dne 28. novembra 2002, Pujals Gomis/Komisija, T-332/01, EU:T:2002:289, točka 43) ali sama opraviti poizvedb zaradi preverjanja, ali zadevna oseba izpolnjuje vse pogoje iz razpisa natečaja (sodba z dne 28. novembra 2002, Pujals Gomis/Komisija, T-332/01, EU:T:2002:289, točka 43).

49 Utemeljenost očitkov tožeče stranke je treba presoditi ob upoštevanju teh načel.

– *Prvi očitek: neupoštevanje delovnih izkušenj tožeče stranke na področju interne medicine*

50 Tožeča stranka glede svojih delovnih izkušenj na področju interne medicine navaja, da je iz rubrike 5, naslovljene „Preverjanje dodatnih sposobnosti“, njene prijave pod naslovom „Delovne izkušnje“ razvidno, da ima na področju interne medicine skoraj 14 let delovnih izkušenj.

51 Najprej je treba spomniti, da je bilo v točki 6 Priloge III k razpisu natečaja določeno, da se dodelijo točke kandidatom, ki so na področju interne medicine izkazali vsaj tri leta delovnih izkušenj.

52 Komisija je odločila, da tožeči stranki iz tega naslova ne dodeli nobene točke, in to zlasti zato, ker so delovne izkušnje, navedene v rubriki 5 prijave, iste kot delovne izkušnje, ki so navedene v rubriki 3 istega dokumenta in ki se nanašajo na delovne izkušnje na področju družinske medicine, za kar so bile tožeči stranki dodeljeni štiri točke, torej najvišje število točk. Poleg tega je ugotovila, da nima dovolj dodatnih informacij, ki bi omogočale sklep, da je šlo za ločeno poklicno dejavnost v zadevnem obdobju.

53 Najprej je treba navesti, da je iz prijave razvidno, da tožeča stranka nima 14 let delovnih izkušenj na področju interne medicine.

54 Tožeča stranka namreč navaja, da je od septembra 1998 do aprila 2005 delala v različnih zdravstvenih ustanovah kot „zdravnica specializantka na področju interne medicine“. Zgolj ta navedba komisiji ni omogočala, da bi štela, da tožeča stranka izpolnjuje pogoj vsaj treh let delovnih izkušenj na področju interne medicine. Tako iz teh podatkov ni razvidno, da je tožeča stranka ob tem opravljala vse naloge zdravnika internista, kakršne so navedene v razpisu natečaja. Zato je komisija lahko ocenila, da tega obdobja zaposlitve ni mogoče šteti za obdobje upoštevnih delovnih izkušenj.

55 Tožeča stranka navaja, da je bila v obdobju med junijem 2004 in junijem 2012 zaposlena na delovnih mestih „zdravnik nujne medicinske pomoči/dežurni zdravnik“, „zdravnik na oddelku za kardiologijo“ in „zdravnik, vodja oddelka“. Te navedbe ne omogočajo sklepa, da so bile dejavnosti tožeče stranke v tem obdobju povezane z delovnimi izkušnjami na področju interne medicine, zahtevanimi z razpisom natečaja.

56 Tako navedbe tožeče stranke ne omogočajo upoštevanja tega obdobja pri izračunu trajanja njenih delovnih izkušenj za rubriko interne medicine. Tožeča stranka namreč le na kratko navaja vse svoje izkušnje v 14 letih medicinske prakse, ne pojasni pa natančno, kaj od njenih nalog je spadalo v interno medicino, in ne v družinsko medicino.

57 Zato je treba ugotoviti, da je komisija pravilno štela, da tožeča stranka ni predložila dovolj dodatnih dokazov, ki bi omogočali sklep, da delovne izkušnje, navedene v rubriki 5 prijave, niso iste kot delovne izkušnje iz rubrike 3 istega dokumenta.

58 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je komisija pravilno odločila, da v okoliščinah obravnavane zadeve iste poklicne dejavnosti v istem obdobju ni mogoče upoštevati v dveh različnih rubrikah.

59 Skleniti je treba, da je lahko komisija, ne da bi storila očitno napako pri presoji, štela, da delovne izkušnje tožeče stranke niso upravičevale –poleg dodelitve najvišjega števila točk iz naslova delovnih izkušenj na področju družinske medicine – dodatnih točk iz naslova njenih delovnih izkušenj na področju interne medicine.

60 Zato je treba prvi očitek iz prvega tožbenega razloga zavrniti.

– Drugi očitek: neupoštevanje delovnih izkušenj tožeče stranke z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva

61 Tožeča stranka zvezi z rubriko 10 prijave, natančneje, „preverjanjem dodatnih sposobnosti“, navaja, da komisija neupravičeno ni upoštevala njenih delovnih izkušenj z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva.

62 Najprej je treba spomniti, da je bilo v zadnji alinei Priloge I in točki 11 Priloge III k razpisu natečaja določeno, da se točke dodelijo kandidatom, ki izkažejo delovne izkušnje z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva.

63 Tožeča stranka v podporo svoji trditvi navaja, da je iz rubrike 10b njene prijave razvidno, da ima z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva več kot štiri leta delovnih izkušenj.

64 Vendar iz spisa o prijavi tožeče stranke ni razvidno, da je ta ob vložitvi prijave imela ustrezne delovne izkušnje.

65 Ni mogoče šteti, da so izkušnje, izpostavljene v njeni prijavi, med junijem 2001 in septembrom 2006, ki se nanašajo na izobraževanje na področju interne medicine ter na izkušnje na področju nujne medicinske pomoči in kardiologije, tožeči stranki omogočile pridobitev zahtevanih izkušenj.

66 Poleg tega je treba opozoriti, da tožeča stranka v svojih pisanjih navaja, da je iz prijave razvidno, da je od leta 2014 delala kot samostojna zdravnica in da zato sama vodi upravne primere in postopke, še zlasti ob letnih zdravniških pregledih za delodajalce. Vendar so v pojasnilih tožeče stranke v zvezi s to točko navedene le preproste naloge, ki so neločljivo povezane z glavnimi opravili na področju medicine. Tudi če bi se priznalo, da bi taka dejavnost lahko spadala na področje, navedeno v razpisu natečaja, z njo tožeča stranka nikakor ni pridobila zahtevanih delovnih izkušenj na tem področju.

67 Poleg tega Komisija upravičeno navaja, da so delovne izkušnje, navedene v rubriki 10 prijave, iste kot tiste iz rubrik 3 in 5 istega dokumenta, saj se nanašajo na isto obdobje in so bile pridobljene pri istih delodajalcih. Zato teh izkušenj ni mogoče vključiti v različne rubrike.

68 Glede na navedeno je treba skleniti, da je lahko komisija, ne da bi storila očitno napako pri presoji, štela, da delovne izkušnje tožeče stranke ne ustrezajo delovnim izkušnjam, upoštevnim na področju vodenja upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva.

69 Zato je treba drugi očitek iz drugega tožbenega razloga z zavrniti.

– Tretji očitek: neupoštevanje delovnih izkušenj tožeče stranke pri vodenju zdravstvene ekipe

70 V zvezi z rubriko 11 prijave, natančneje, „preverjanjem dodatnih sposobnosti“, tožeča stranka poudarja, da je ob vložitvi prijave imela štiri leta delovnih izkušenj pri vodenju zdravstvene ekipe.

71 Najprej je treba spomniti, da je bilo v deveti alinei Priloge I in v točki 12 Priloge III k razpisu natečaja določeno, da se točke dodelijo kandidatom, ki dokažejo delovne izkušnje pri vodenju zdravstvene ekipe.

72 Komisija je odločila, da tožeči stranki ne dodeli nobene točke, ker prijava ni dovolj natančna in zlasti ker tožeča stranka ni predložila dokazov o svoji vlogi, odgovornostih in osebah, ki jim je bila nadrejena.

73 Vendar je iz prijave tožeče stranke jasno razvidno, da je odgovor na zadevno rubriko vključeval pojasnila, iz katerih je mogoče ugotoviti, da ima delovne izkušnje pri vodenju zdravstvene ekipe. V nasprotju s trditvami Komisije je tožeča stranka navedla svojo vlogo, odgovornosti in osebe, ki so ji bile podrejene.

74 Prvič, tožeča stranka je namreč pojasnila, da je od marca 2008 do junija 2012 delala na Klinikum Mutterhaus der Borromäerinnen (Klinika sester usmiljenk Karla Boromejskega) v Trierju (Nemčija) na delovnem mestu Funktionsoberärztin. Drugič, pojasnila je svoje odgovornosti, pri čemer je navedla, da je v tej bolnišnici vodila oddelek za srčne spodbujevalnike in šest mesecev delala na oddelku za onkologijo. Tretjič, v odgovoru je pojasnila, katere osebe so ji bile podrejene, in sicer „zdravniki specializanti“.

75 V zvezi z delovnim mestom Funktionsoberärztin, na katerem je bila zaposlena od marca 2008 do junija 2012 in ki ga tožeča stranka opisuje kot delovno mesto „zdravnika, vodje oddelka“, Komisija v dupliki s sklicevanjem na članek o nemški doktrini navaja, da Funktionsoberärztin ne pomeni „zdravnika, vodje oddelka“ in da ne obstaja dobro razdelan opis nalog, ki jih v nemških bolnišnicah opravlja Funktionsoberärztin. Vendar je iz članka, ki ga je predložila Komisija, razvidno, da je mogoče tako delovno mesto opredeliti na dva načina. Po eni strani ima lahko Funktionsoberärztin vlogo svetovalke pod nadzorom drugih, bolj izkušenih zdravnikov. Po drugi strani vloga Funktionsoberärztin v nekaterih nemških bolnišnicah ustreza vlogi „zdravnika svetnika“ z vsemi odgovornostmi, povezanimi s tem naslovom. Iz odgovorov tožeče stranke je razvidno, da ta v okoliščinah obravnavane zadeve prej spada v drugo kategorijo, da je bila torej zdravnica z odgovornostmi vsaj vodje ekipe ali zdravnica s posebnimi odgovornostmi, če že ne ravno „vodja“.

76 Poklicna dejavnost, ki jo je v tistem obdobju opravljala tožeča stranka, torej ustreza vrsti delovnih izkušenj, zahtevanih v okviru natečaja. Iz teh podatkov je namreč razvidno, da je tožeča stranka takrat opravljala naloge vodenja zdravstvene ekipe, kot so opisane v navedenem razpisu. Komisija sicer ne oporeka temu, da je tožeča stranka nadzirala zdravnike specializante ali da je vodila oddelek za srčne spodbujevalnike, ampak zgolj obsegu opisa del na delovnem mestu, na katerem je delala tožeča stranka. Dalje, ne natečajna komisija ne EPSO ne Komisija niso v odgovoru na zahtevo za ponovni preizkus odločbe v odločbi o zavrnitvi pritožbe in v odgovoru na tožbo oporekali sami opredelitvi Funktionsoberärztin.

77 Zato je treba ugotoviti, da je komisija pri presoji odgovorov tožeče stranke na vprašanje 11 „preverjanja dodatnih sposobnosti“ storila očitno napako.

78 Iz navedenega izhaja, da je treba tretjemu očitku v drugem tožbenem razlogu ugoditi.

– Četrti očitek: neupoštevanje delovnih izkušenj tožeče stranke v mednarodnem ali večkulturnem okolju

79 V zvezi z rubriko 12 prijave, natančneje, „preverjanjem dodatnih sposobnosti“, tožeča stranka poudarja, da je ob vložitvi prijave imela vsaj tri leta delovnih izkušenj v mednarodnem ali večkulturnem okolju.

80 Najprej je treba pojasniti, da je bilo s točko 13 Priloge III k razpisu natečaja določeno, da se točke dodelijo kandidatom, ki dokažejo najmanj triletne delovne izkušnje v mednarodnem ali večkulturnem okolju na enem od teh področij: medicina dela, družinska medicina, interna medicina, tropska medicina, ergonomija, zdravstveni nadzor odsotnosti zaradi bolezni, javno zdravje, psihiatrija ali varstvo pred sevanji.

81 Komisija je odločila, da tožeči stranki ne dodeli nobene točke, ker je iz prijave razvidno, da je tožeča stranka delala v enojezičnem (nemškem) okolju, česar ni mogoče šteti za upoštevne izkušnje.

82 Iz prijave tožeče stranke je razvidno, da je bila zaposlena na delovnih mestih zdravnika nujne pomoči, dežurnega zdravnika in zdravnika specializanta interne medicine v več nemških zdravstvenih ustanovah, zlasti v dežurni službi v Trierju, v univerzitetni bolnišnici v Mannheimu (Nemčija) in tudi v nemškem Rdečem križu. Poleg tega pojasnjuje, da je „med usposabljanjem na področju interne medicine v bolnišnicah v Nemčiji delala v mednarodnem in večkulturnem okolju“.

83 Te navedbe ne omogočajo sklepa, da dejavnost tožeče stranke v tem obdobju tej omogoča sklicevati se na delovne izkušnje v mednarodnem in večkulturnem okolju.

84 Čeprav tožeča stranka v točki 52 tožbe poudarja, da je v letih dela v zdravstvenih ustanovah v Nemčiji delo opravljala v mednarodnih in večkulturnih zdravniških ekipah, ti dokazi v njeni prijavi niso navedeni. Poleg tega, tudi če bi priznali, da pomenijo univerzitetno izobraževanje in delovne izkušnje tožeče stranke v Nemčiji mednarodne izkušnje glede na njeno grško poreklo, upoštevanje teh izkušenj tožeči stranki v okviru natečaja ne omogoča sklicevanja na zadostne mednarodne delovne izkušnje. Kot poudarja Komisija, izkušenj, ki so jih kandidati pridobili v nacionalnih zdravstvenih ustanovah, ni mogoče upoštevati, ker bolnišnica ni mednarodno in večkulturno delovno okolje. Vsekakor bi morala tožeča stranka, če je v tem obdobju delala v mednarodnem in večkulturnem okolju, to omeniti v svoji prijavi.

85 Glede dela, ki ga je tožeča stranka opravljala v bolnišnici v Luxembourgu, komisija ni storila očitne napake s tem, da ni upoštevala teh izkušenj, ker ta dejavnost ni bila omenjena v odgovoru na vprašanje 12 „preverjanja dodatnih sposobnosti“. V zvezi s tem je treba spomniti, da mora v skladu s sodno prakso (glej v tem smislu sodbi z dne 20. junija 1990, Burban/Parlament, T-133/89, EU:T:1990:36, točke od 31 do 34, in z dne 28. novembra 2002, Pujals Gomis/Komisija, T-332/01, EU:T:2002:289, točke od 41 do 44) tožeča stranka, ki sodeluje na natečaju, komisiji dostaviti vse podatke in dokumente, za katere meni, da bodo lahko koristili pri presoji prijave. Poleg tega, kot pravilno navaja Komisija, so bili kandidati v točki 2.4 Splošnih pravil opozorjeni na dejstvo, da „[i]zbor temelji izključno na odgovorih na specifična vprašanja pod zavihkom ‚Preverjanje dodatnih sposobnosti‘ na internetni prijavnici“. Zato se ob upoštevanju teh elementov tožeča stranka z namenom izpodbijanja presoje komisije ne more sklicevati na svoje izkušnje v Luxembourgu kot na obdobje mednarodnih ali večkulturnih delovnih izkušenj.

86 Glede na navedeno je treba skleniti, da je lahko komisija, ne da bi storila očitno napako pri presoji, štela, da tožeča stranka ni pridobila delovnih izkušenj v mednarodnem ali večkulturnem okolju, kot so določene v razpisu natečaja.

87 Zato je treba četrti očitek iz drugega tožbenega razloga zavrniti.

88 Iz zgoraj navedenega je razvidno, kot izhaja iz presoje tretjega očitka, da je bila presoja komisije odgovorov tožeče stranke na vprašanje 11 „preverjanja dodatnih sposobnosti“ očitno napačna. Taka napaka, ki se nanaša na rubriko, pri kateri so lahko kandidati prejeli največ osem točk, je lahko izkrivila celotno presojo komisije glede delovnih izkušenj tožeče stranke, ki se odraža v končnem številu točk, ki ga je prejela za vsa vprašanja, postavljena v tem okviru. Ni namreč mogoče izključiti, da bi lahko tožeča stranka, če te napake ne bi bilo, dosegla prag 18 točk, ki bi ji omogočil, da jo povabijo k sodelovanju pri drugih preizkusih v okviru natečaja.

89 Tako je treba v tem smislu ugoditi drugemu tožbenemu razlogu in posledično izpodbijano odločbo razglasiti na ničnо.

Odškodninski zahtevki

90 Tožeča stranka predlaga Splošnemu sodišču, naj Komisiji naloži plačilo odškodnine v znesku 10.000 EUR za povračilo nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela. Komisija odgovarja, da je treba te zahtevke zavrniti, ker izpodbijana odločba ni nezakonita. Vsekakor pa bi, če bi se ugotovilo, da je ta odločba nezakonita, njena razglasitev za nično zadostovala za povračilo zatrjevane nepremoženjske škode.

91 Spomniti je treba, da je lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso razglasitev ničnosti nezakonitega akta sama po sebi primerno in načeloma zadostno povračilo nepremoženjske škode, ki jo je ta akt lahko povzročil (sodba z dne 9. novembra 2004, Montalto/Svet, T-116/03, EU:T:2004:325, točka 127; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 9. julija 1987, Hochbaum in Rawes/Komisija, 44/85, 77/85, 294/85 in 295/85, EU:C:1987:348, točka 22).

92 Vendar razglasitev ničnosti nezakonitega akta sama po sebi ne more pomeniti primernega povračila, če ta akt po eni strani vsebuje izrecno negativno oceno sposobnosti tožeče stranke, ki jo lahko prizadene (glej v tem smislu sodbe z dne 7. februarja 1990, Culin/Komisija, C-343/87, EU:C:1990:49, točke od 27 do 29; z dne 23. marca 2000, Rudolph/Komisija, T-197/98, EU:T:2000:86, točka 98, ter z dne 13. decembra 2005, Cwik/Komisija, T-155/03, T-157/03 in T-331/03, EU:T:2005:447, točki 205 in 206), in če po drugi strani tožeča stranka dokaže, da ji je nastala nepremoženjska škoda, ki jo je mogoče ločiti od nezakonitosti, na kateri temelji razglasitev ničnosti, in ki je s to razglasitvijo ničnosti ne bi bilo mogoče v celoti povrniti (sodbi z dne 6. junija 2006, Girardot/Komisija, T-10/02, EU:T:2006:148, točka 131, in z dne 19. novembra 2009, Michail/Komisija, T-49/08 P, EU:T:2009:456, točka 88).

93 Po eni strani je torej treba preučiti, ali v obravnavani zadevi izpodbijana odločba vsebuje negativno oceno, ki je lahko prizadela tožečo stranko.

94 Prvič, glede rubrike 5 prijave je komisija v zvezi z izkušnjami tožeče stranke na področju interne medicine navedla, da „istih delovnih izkušenj ni mogoče upoštevati dvakrat“. Drugič, glede rubrike 10 istega dokumenta je komisija v zvezi z izkušnjami tožeče stranke z vodenjem upravnih primerov in postopkov na področju zdravstva pojasnila, da „ni dovolj navedb, ki bi [ji] omogočale […] sklep, da je šlo za ločeno poklicno dejavnost, ki se je opravljala v zadevnem obdobju“. Tretjič, glede rubrike 11 tega dokumenta je komisija navedla, da „informacije niso bile dovolj podrobne“. Nazadnje, četrtič, glede rubrike 12 navedenega dokumenta meni, da „se dejstvo, da je delala v enojezičnem (nemškem) okolju, ne upošteva kot upoštevna izkušnja“.

95 Tako tudi če bi priznali, da je ocena, ki jo je tožeči stranki dodelila komisija, pri prvi lahko vzbudila občutek krivice, odločitev komisije ne vsebuje nikakršne oblike negativne ocene, ki bi lahko tožečo stranko prizadela ali škodovala njenemu ugledu.

96 Zato teh ocen ni mogoče šteti kot izrecno negativnih v smislu sodne prakse iz točke 92 zgoraj.

97 Po drugi strani je treba v zvezi z obstojem nepremoženjske škode, ki jo je mogoče ločiti od nezakonitosti, na kateri temelji razglasitev ničnosti, ugotoviti, da nepremoženjska škoda, ki jo je utrpela tožeča stranka, izhaja neposredno iz njene nepravilne izključitve z natečaja. Gre za neposredno posledico očitne napake komisije, ta pa ne pomeni škode, ki jo je mogoče ločiti od nezakonitosti, na kateri temelji razglasitev ničnosti. Vsekakor tožeča stranka ne navaja nobenega natančnega dokaza, ki bi lahko prikazal, da je mogoče tako škodo ločiti od navedene nezakonitosti.

98 Splošno sodišče zato meni, da je nepremoženjska škoda, ki bi jo tožeča stranka lahko utrpela zaradi nezakonitosti izpodbijane odločbe, primerno in zadostno povrnjena z razglasitvijo ničnosti te odločbe.

99 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba odškodninske zahtevke zavrniti.

100 Iz vseh zgornjih premislekov izhaja, da je treba tožbi ugoditi v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, in jo v preostalem zavrniti.

Stroški

101 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Če je neuspelih strank več, Splošno sodišče na podlagi odstavka 2 istega člena odloči o porazdelitvi stroškov.

102 Ker Komisija v bistvenem ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. **Odločba z dne 28. septembra 2015, s katero je komisija javnega natečaja EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Zdravniki za lokaciji Luxembourg in Ispra (Področje: Zdravniki Luxembourg) zavrnila pripustitev PB k izbirnim preizkusom, organiziranim v ocenjevalnem centru Evropskega urada za izbor osebja (EPSO), se razglasi za nično.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Evropski komisiji naloži plačilo stroškov.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 14. decembra 2017.

Podpisi